

הערת המחברת: סיפורים גם אלו המתרחשים במקומות ובזמנים מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לשמש כמסגרת ורקע להצגתן של דילמות והתמודדויות המלוות את חיינו. הצגתן של הסיפורים מאלף' כמתרחש בשנת ה'תתס"ח, לא נועדה אלא כדי למשוך המעיין, ולאפשר את המציאות הטכנולוגית המתוארת בסיפור הגלות הנוכחיים. ואני, בתוך כלל ישראל, מאמינה באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל שיבוא.

אל המסך, "הוא הולך להרוג את הילד!" מצלמות הרחפת של קוסטאס קראגוניס אינן קולטות את האקדח, אבל הן כן מבחינות ברובוטים המסתערים לעבר אחד מן התאומים, הנמצא קרוב כל כך לשער החיצוני. והרובוטים, בזה אפשר להבחין גם בעין בלתי מיומנת, אוחזים כולם בשברי ריהוט ומנופפים בהם בהבעה אלימה.

"הם לא יפגעו בו -" שפתיו של בדיל לבנות, "הם לא יכולים".

אדי מסב את מבטו הצידה, ובדיל רואה בעיניו נצנוץ רחמים, "מה אתה יודע על רובוטים, מר בדיל?" הוא שואל בעדינות. הנימה מצמררת את בשרו של חלום בדיל. והוא שולח את אצבעו אל כפתור ההפעלה של תוכנת הנגינה הדיגיטלית.

"תראו מה זה -" אומר מוחסאן חלילי, מרותק, "אם אני מבין נכון הרובוטים לא נגד הילד הם לטובתו!" "זה תואם למידע שפיענחנו הבוקר", הפקיד האפור עדיין שם, צמוד לכתפו השמאלית של חלילי, "הילד עבר מוטציות גנטיות, שהעניקו לו יכולת של לוחם על - הוא חי עם רובוטים מאז שנולד ויוכל להנהיג בזמן אמת את ההתקפה הבאה נגדנו".

"מחשב המזלט משגר הודעת חירום -" אומר קצין הניווט, "הוא זוהה. מערך ההגנה הלווייני שלנו זיהה שני מזל"טי יירוט שהוזנקו מבסיס אביבים ועושים את דרכם אליי".

"המזל"ט אבוד", מתרגם מפקד הכוחות האוויריים את המסר, "אין לו אפשרות לפתח מהירות טיסה מספקת כדי לחמוק מהם. יש לנו עוד תשעים שניות - מה לעשות בהן?"

המנהיג העליון מסב את ראשו אל מפקד הכוחות האוויריים, ואחר כך מחזיר אותו אל המסך, שהתנועה שעליו כאילו קפאה פתאום. עשרות רובוטים קרסו אל הקרקע, אחדים נותרו קפואים במצב עמידה, פניהם מוסבות לעבר הרחפת הלבנה.

"חסלו את הילד", אומר המנהיג העליון, "חסלו אותו".

הרובוטים לא התכוונו לפגוע באדו, אבל הליך 'פריקת חשוד מנשק' הינו אלים לפעמים, בפרט כאשר החשוד מסרב למסור את נשקו. ובמהלך המאבק, כאשר ניסה זימר לחלץ את האקדח הרזרבי שנשא תמיד על קרסולו,

מאה חמישים ושמונה רובוטים נמצאים במתחם, המתופעל על ידי עשרים ושלושה אנשים, שעשרה מתוכם כלל אינם נמצאים במקום בשעות הלילה. ורק ארבעה מתוכם השכימו הבוקר מוקדם מספיק כדי ללבוש את מדיהם ולחגור את נשקם. היתר בטרנינגים ונעלי בית, חשים אבודים למדי בתוך הקלחת הסוערת, ובין עשרות הרובוטים שהתעוררו לקול צרחותיו של צמח.

"מה הם עושים?" ארז הוא היחיד שחוגר נשק, "שוער עזוב את הילד! עזוב אותו! שמישהו יטפס לשם לשחרר אותו! עכשיו!"

צמח משמיע שוב צרחת כאב עזה, וזימר המבוהל חותר בין המוני הרובוטים ומנסה להגיע אליו בכוחות עצמו, "מישהו במערך הבקרה שומע אותי? אצל מי השלט של השוער? הנח את הילד! הנח אותו!"

אבל ארי, נאמן להבטחתו הראשונית, נטרל את מערכת ההפעלה, והעביר אותם למצב של 'צפיה מחדש' בכל סדרות הנתונים שנאספו בליל אמש, והאחראי על הבקרה מאזין למוזיקה קלאסית באוזניות ובוהה בתמונות של פרוזדורים ריקים. בן האנוש היחיד שרואה הסגן שמול המחשבים, היא דמותו של ארז זימר המנופף לו בעליזות לשלום בדרכו למשרדו. והעובדה שחלונות חדרו אטומים לקול, מונעת ממנו לשמוע את קולו האמיתי של ארז העולה כעת מן החצר.

השוער, מערכת רובוטית פרימיטיבית למדי, אינו יודע כיצד לפרש את התנועה הפתאומית המתעוררת סביבו, נסוג אל הפעולה הבסיסית שמוטמעת בו, "הכנס למצב נעילה עד לקבלת הוראה ממפעיל חיצוני", ויחד עם השערים הננעלים והזרם החשמלי שעובר בהם - ננעל גם הוא, צמח עדיין לפות בזרועו, בגובה של מטר וחצי מעל הקרקע, כשהזווית בה לפותה ידו של הילד גורמת לו לחשמל את עצמו פעם אחר פעם.

"הילד פצוע", אומר מנהל הפנימיה, "הילד פצוע, ארז! תעשה משהו".

לסתו של ארז ננעלת: "אני יורה ברובוט", הוא אומר, "אני אפצץ את מערך השליטה המרכזי שלו, ואז נוכל לטפס עליו ולחלץ את הילד".

"מה הוא עושה?" שואל המנהיג העליון ומצביע באצבע רועדת מזיקנה